

Johs. Christiansen: Jeg tror ikke, man staar sig ved at slaa denne Sag alt for højt op. Det forholder sig nemlig simpelt hen saaledes, at der fra første Færd var Villighed til at yde de gamle og Invaliderne en ekstra Haandsrækning, ogsaa fra Regeringens Side. Allerede i det første Samraad, Udvalget havde med den højtærede Arbejds- og Socialminister, lod Ministeren, som den ærede Ordfører (Rasmus Hansen) sagde for lidt siden, forstaa, at han var villig til at søge en Bevilling givet, svarende til de Beløb, som Forslagsstillerne havde foreslaaet, det vil sige 100 Kr. til ugifte og 170 Kr. til gifte, kun maatte Ministeren holde for, at Beløbene af Hensyn til Finansregnskabet kom til Udbetaling i 2 Gange. Der er i Betænkningen redegjort for, at Forslaget her betyder en ekstraordinær Udgift paa ca. 24 Mill. Kr. Det svarer nogenlunde til det Beløb, som blev udbetalt som Eengangstillæg omkring 1. Juli efter Loven, der blev vedtaget i Juni. Naar vi lægger disse to Beløb sammen, faar vi et Beløb paa ca. 50 Mill. Kr., og saa kan man i og for sig forstaa, om den højtærede Finansminister, der skal skaffe Pengene, med nogen Ret finder, at man gaar ham maaske lidt haardt paa, hvis han inden for et enkelt Regnskabsaar skal udrede dette Beløb i ekstraordinær Hjælp til det ene Formaal.

Men jeg vil straks sige, at dette ene Hensyn naturligvis for vort Vedkommende ikke vilde have vejet tilstrækkeligt, hvis der ikke var anden Begrundelse for at lade Hjælpen udbetale pr. 2 Gange, men det er netop det, jeg synes der var. Af Forslagsstillerne er det hele Tiden, med Rette, vil jeg sige, blevet paapeget, at Rentenyderne i særlig Grad trænger til at købe sig lidt Tøj, navnlig Underbeklædning, men jeg maa her være ganske enig med det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, naar han siger, at det Tøj, der i Øjeblikket kan købes, ikke er værd at give Pengene ud til, og det kan vel ikke være Formaalet at bevilge Penge til at købe den Slags Tøj. Der kan faas noget Tøj — deri har det ærede Medlem Fru Ragnhild Andersen Ret —, men der kan ikke endnu faas noget *godt* Tøj. Derimod er der begrundet Haab om, at der vil kunne faas udmærkede Beklædningsgenstande, naar vi naar længere hen paa Foraaret. Det er dog en Betragtning, man ikke uden videre kan forkaste.

Det er det ene af de Hensyn, der har gjort, at jeg har taget den Stilling, jeg har.

Det andet Hensyn synes jeg ærlig talt ligger lige for. Naar Forholdet er det — og Udvalgets Medlemmer ved, at Forhol-

det er dette —, at Ministeren ikke mener at kunne gaa til Finansministeren om det fulde Beløb nu paa een Gang, altsaa i dette Finansaar, hvad vilde saa Følgen blive af, om man bestemte modsatte sig en Deling af Beløbets Udbetaling? Formentlig en politisk Konflikt, maaske ikke en stor politisk Konflikt, men dog en Konflikt, og jeg synes ikke, der i en Sag som denne er Basis for at rejse en politisk Konflikt paa Spørgsmaalet om, hvorvidt et Beløb, hvis Størrelse man er enig om fra alle Partiernes Side, kommer til Udbetaling ad en eller to Gange. Her maa man lægge Hovedvægten paa, at Beløbet er der, at Beløbet sikres de gamle og Invaliderentenyderne. Det er det afgørende, det andet kan ikke være afgørende.

Det er Aarsagen til, at Det radikale Venstre har taget den Stilling til denne Sag. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Fru Ragnhild Andersen, at jeg kan ikke erkende, at det skulde være Udtryk for noget som helst Dobbeltspil fra vor Side, og saa vil jeg gerne her tilføje den Bemærkning, at mig bekendt er det god Skik her i Rigsdagen, at man i Udvalgene kan sidde og forhandle frem og tilbage om de Muligheder, der synes at være eller ikke være, uden at man bagefter skal have revet i Næsen, hvad man har sagt eller ikke sagt ved denne eller hin Lejlighed eller i denne eller hin Fase af Forhandlingernes Udvikling. Jeg vil haabe, at man vedblivende vil kunne følge denne gode Skik i Udvalgsarbejdet, for ellers maa jeg tilføje, at saa bliver det ikke let for ærede Medlemmer at have med Udvalgsarbejdet at gøre.

Jeg har en enkelt Bemærkning til Socialdemokratiets ærede Ordfører Hr. Rasmus Hansen, der jo gav Udtryk for, at man kunde tænke sig at gaa til en Deling af Udbetalingen under Forudsætning af, at man kunde faa første Rate forhøjet noget. Jeg synes, det smager en lille Smule af at skulle have Betaling for — jeg vil ikke sige en Indrømmelse, men et Overbud, og jeg synes ikke rigtig, der er Grund til at drage dette saa stærkt frem, navnlig ikke i Betragtning af den Stilling, som Socialdemokratiet efter min Opfattelse har haft i denne Sag, efter at Eengangstillægget var blevet vedtaget i Juni Maaned. Maa jeg minde om, at Sammenslutningen af Alders- og Invaliderentenydere holdt et Aarsmøde i Efteraaret og rejste fra dette Aarsmøde Kravet til den daværende Socialminister om at faa det ordnet saaledes, at et lignende Beløb som det Beløb, der var kommet til Udbetaling i Begyndelsen af Juli Maaned, kunde komme